

CHƯƠNG 2005

TÔI ĐÃ LÀM TRÒN LỜI HỨA CỦA TÔI

Ngày 31 tháng 3, tôi nhờ Huyền chở tôi vào một khu mobil home để thăm ông Phạm Phú Minh, Giám Đốc của Đài Phát Thanh VNCR, cậu của Bibi, đây cũng là khu có vài pháp hữu cư ngụ, trong đó có ông N.C.K., một người đã bỏ pháp. Cũng không hẳn là bỏ pháp thông thường như những người hết duyên thì thôi, ở trường hợp này có hơi 1 tí là ... không đẹp trong đó....

Vào khu này, Huyền đi lạc nên chạy vòng vòng tìm đường, bất chợt cô ta dừng lại 1 chỗ để đọc bản đồ. Chỗ cô dừng lại là trước cửa nhà ông K. Tôi bảo cô đi tiếp, cô nói “để em xem đường đã!” Tôi cho cô biết “mình đang đậu trước cửa nhà ông K!”...

...Sau buổi gặp mặt cậu của Bibi xong, về nhà tôi dọn dẹp lại phòng chứa sách, tình cờ mở ra 1 tờ báo cũ, TCQN ngày xưa, lại mở ngay đúng trang viết về ông K.

Một tuần sau, trong lúc dọn dẹp nhà, tôi vào phòng Tiến để xem có rác gì không thì thấy một tờ nhật báo đã ra cách đây hơn 1 tuần, có bài cáo phó đăng tin ông K đã qua đời đúng vào ngày thứ Năm 31 tháng 3, ngày mà có đến 2 triệu chứng dẫn đến tôi liên quan đến ông.

Theo lệnh tôi, Bibi có đến viếng ông tại nhà quán và ngày hỏa táng ông là ngày Chúa Nhật 10 tháng 4.

Nhớ đến lời hứa mà ngày xưa tôi hứa cùng ông vào khoảng năm 2002, tôi và Bibi đến thăm ông, trước mặt vợ, ông xin tôi cố để cho vợ biết: “Sau này trăm tuổi, xin Thầy cho lên núi...” Ông không nói thẳng với tôi là khi chết xin được chôn tại Đạo Viện mà chỉ nói là “cho lên núi” nhưng tôi cũng đã gật đầu.

Sau này ông bỏ Đạo, không qua cách bỏ bình thường, có tí phản đạo, có tí không đẹp nên tôi không thể nào đến gặp ông lần cuối cùng. Và lại, trong đạo nay đã có Phòng Hậu Sự rồi nên tôi không cần phải đi vì không thể giẫm chân vào công việc của các vị. Ở phần đời thì có Bibi đi viếng thay tôi. Tôi cho biết sau này, tôi sẽ không đi viếng tang lễ những đệ tử không chịu tu tiên, hoặc chỉ mượn danh tu hành, hoặc phá đạo, hoặc phản đạo,... chỉ trừ trường hợp đặc biệt, để cho các đệ tử sau này đừng ỷ lại nữa và để cho chơn linh của người đệ tử đó được học mà đời sau, đời sau nữa nếu họ có duyên được làm người thì phải cố để có cuộc sống đẹp, đạo đức tròn đầy, có đạo nghĩa và nhất là biết quý và giữ gìn Pháp Tối Thượng mà mình hữu duyên có được.

Con người vì vô minh nên họ sẽ không thấy, họ cố chấp nhưng khi chết, nghiệp quả trong hiện kiếp của họ chấm dứt, một gánh nặng được cởi bỏ, họ sẽ thấy ra được họ đã mất những gì. Sự tiếc nuối đó sẽ hằn vào tâm thức của họ và họ sẽ mang theo để làm phương tiện kiên định tâm mình cho đời sau và đời sau nữa. Tu học là công việc của ngàn đời, không là 1 ngày, 1 buổi mà thành quả được. Vì vậy, tôi luôn tạo cơ hội cho các đệ tử đã tới mức giới hạn, không lên được, tâm không muốn tu dưỡng tiếp nữa được học và được

... rớt, để tạo thành tâm kiên định của họ đời sau và đời sau. Con người đã lòng vòng sinh tử muôn đời nay rồi, vài chục năm có nghĩa lý gì!

Tôi đã cho gọi chơn linh ông K. đến ĐHLĐ, vì tôi còn một lời hứa với ông nên tôi có lý do chính đáng để làm công việc này. Tôi hỏi ông sau hơn 1 năm, ông “trở lại”:

- Vị còn nhận được quang cảnh nơi đây không?

- Còn nhớ !

Tôi hỏi:

- Hiện giờ vị thế nào?

- Tôi đang đợi !

- Vị có muốn lên Đạo Viện để chiêm bái trên đó không?

Ông ngần ngừ:

- Nhưng tôi không thể đi lâu được!

Tôi nói:

- Vậy thì các Chư Vị sẽ đưa ông lên đó tham bái xong rồi về!

Khoảng 15 phút sau, ông trở lại, tôi nói:

- Ngày xưa, Thầy có hứa với vị sẽ đưa vị lên núi, bây giờ Thầy đã tròn với vị, Thầy đã không còn nợ gì với vị nữa phải không!

- Vâng !

Bibi xin:

- Thưa Thầy, xin Thầy ban ân điển cho ông, thấy tội nghiệp cho ông?

Tôi biết cái tình của chúng tôi đối với ông vẫn tròn đầy. Bibi đang khóc và xin cho ông, lòng tôi cũng đang nhớ đến ông. Cái khối tình của tôi dành cho ông và những kỷ niệm của chúng tôi về ông chắc suốt đời này không phai được.

Cũng lạ! Người ta không hề xem mình là người nhà dầu rằng mình luôn xem họ là người nhà. Ở phần đời, tôi không hề có lỗi chi với ông cả, cũng không nói chi, chửi chi ông cả, chỉ 1 lần duy nhất tôi chửi ông vì ông cố ý gia nhập các pháp khác rồi dẫn dụ người ta về với VVQN. Đó là hành động không đúng, cần phải chỉnh sửa. Thế thôi! Chỉ một lần duy nhất trong gần 10 năm trời ông biết tôi.

Tới ngày nay tôi cũng không hiểu nổi con người, tại sao cái thực tế trước mắt là tình mình thật là tròn đầy với nhau, nay chỉ nghe thôi, nghe người khác nói xấu mà có thể trở mặt, đáng lẽ chỉ không lui tới bình thường thôi, chứ tại sao phải trở mặt? Tôi tưởng tượng mãi cũng không ra, nếu tôi có người anh hay người em, hay một người thân nào đó và nếu tôi nghe người ta nói người thân của tôi nó nhậu nhẹt, chơi bời hay đánh lộn hay dâm loạn với ai đó thì làm sao tôi có thể trở mặt với người thân của mình được? Tưởng tượng thôi cũng không thể tưởng tượng được ra, thế mà nhiều người đời mà tôi gặp có rất thừa đức tính này.

Các vị có thể dùng 1 hình ảnh người thân thương của mình mà tưởng tượng vào hoàn cảnh đó thì sẽ thấy, làm sao mà có sự thay đổi được? Cao lắm là nhắc khéo người ấy thôi, chứ làm sao mà từ thương thành ghét, thành hận cũng bởi nghe nói? Nhất là chuyện nghe thôi chưa chắc có và người bị “đánh”, bị “hại” lại không phải là mình? Vô lý như vậy mà lại luôn xảy ra, nhất là luôn xảy ra với người mang danh “tu hành”. Không lẽ người tu

bản tánh và tình của họ lại còn thấp hơn cả những kẻ cướp đối với nhau bằng “đạo nghĩa của giang hồ”?

Hay tại vì tôi là một người Thầy dạy đạo nên Thiêng Liêng luôn tạo cho tôi cơ hội để cho tôi được thấy cái xấu nhất của tình đời để mình chùi rửa nó và giúp người chùi rửa? Cũng như có người đã vào Pháp mấy chục năm nay, xem nhau như người thân của gia đình, là một vị phẩm sắc lại trước tác rất nhiều tài liệu, sách vở cho đạo mà sách nào cũng là đạo nghĩa và đức hạnh hay là hạnh bát chánh chẳng hạn nhưng đến khi nghe người nói xấu về tôi thì bộ mặt thay đổi 100%, mà mỗi khi nói về tôi với người khác thì luôn là “ông Đạt này, ông Đạt nọ!” Đạo nghĩa, đức hạnh của họ cũng không phân biệt nổi Đạt là tên Thánh Danh của tôi do chính Đức Ngài, là Thầy của họ ban cho. Khi gọi bằng tên Thánh thì phải gọi là thầy mà tôi bấy lâu nay luôn giữ đúng như vậy.

Những người đó có thể gọi tôi bằng ông Tân, chú Tân hay thằng Tân cũng không sao cả, vì những người đó tuổi đời lớn hơn tôi nhiều. Hơn thế nữa, tôi đã làm gương cho họ về mặt đối xử nhau, như có lần, có chuyện bê bối về tiền quỹ của đạo do vị này nắm giữ, vị ấy đã khóc lóc và xin lỗi về chuyện này với các phẩm sắc. Với tôi thì cũng thấy bình thường, tôi vẫn coi các vị đó trước sau như một, vẫn chú, vẫn bác không 1 chi thay đổi cả, rồi cũng người đó đã từng lạy lục em gái của tôi, khi cô em này “lên con” xưng mình là Thượng Đế, hay cao hơn cả Thượng Đế và “ngôi vị” mà Đức Ngài, tức cha cô ấy có được là do chính cô ấy “ban” cho.

Thế mà ông này và những người đệ tử “trung thành” của cha tôi đã quỳ lạy cô em gái này và tin đó là sự thật.

Đối với tổ chức của đời thì những người này chắc hẳn đã được “mời” đi từ lâu rồi, nhưng tôi vẫn trọng họ, vẫn chừa cho họ tất cả những chỗ nào trên và trước trong Pháp Đạo. Các Đại Hội quan trọng tôi đều mời họ đầu rằng họ không có 1 chút tài “kinh thiên tế thế” chi cả. Đạo hạnh thì chỉ có trong những cuốn sách dù rằng chưa hề chứng minh qua thực tế.

Ngày nay chỉ nghe, họ chỉ nghe 1 ai đó rồi đổi mặt, đổi lòng mà không cần đối chất với tôi, cũng không cần nghe ở phía của tôi vì họ ngại biện “nói với ông thì ông cũng quẹo đầu này, bẻ đầu kia,... ông lý luận giỏi mà...”. Nói vậy thì người ngu khi có oan sai không thể kiện ở tòa án sao? Cái quan trọng nhất không phải là lý luận mà là sự chánh đáng! Tụ năm, tụ ba, lén lén, lút lút nói xấu với nhau gọi là chánh đáng à?

Vô Vi Quy Nguyên quả thật là Pháp Tối Thượng Vô Thừa nhưng riêng họ, họ quả thật được trao cái “vô thừa” vì vĩnh viễn sẽ không còn 1 chuyến xe nào chở họ nữa!...

Tôi thấy thật lạ về cái tình nhân gian, tôi luôn hy vọng nhân gian không có như vậy đâu rằng trước mắt tôi, tôi thấy đầy đây. Có thể đây chỉ là cái tình của những người có tâm tình và đời sống không trọn. Trong trường hợp của ông K, ông sống một nơi, vợ con sống một nẻo, vài năm hay vài tháng mới gặp nhau 1 lần, không hiểu với gần 90 tuổi đời, ông có nhìn ra được câu trả lời tại sao?

Ngồi lắng nghe lời cầu xin của Bibi, cộng với những hình ảnh kỷ niệm của ông, tôi đã và vẫn thương ông, tôi với tánh cách của một vị Thầy đã cho ông tất cả những gì tôi đã có. Từ Bảo Pháp cao nhất, Thánh Danh,... tất cả những ân điển của Thiêng Liêng cho phép tôi, tôi đã cho... Ở phần đời cũng vậy, tôi đã giúp ông, gia đình ông tất cả những gì ông từng xin... Tôi trả lời cho Bibi:

- Ban cái gì nữa bây giờ? Thầy đã ban mà ông ấy không hề biết và không ý thức để biết. Chí Tôn Điện là nơi duy nhất có thờ phượng Thượng Đế, tại sao đến đó không cầu nguyện? Đã cho cơ hội đến đó rồi, tại sao không cầu nguyện, không xin? Ngày xưa Thầy đã hứa cho ông lên núi. Điều này có nghĩa là: Lên non tu học hoặc được an táng tại Nghĩa trang của Đạo Viện hoặc được lên Đạo Viện để viếng thăm một cách bình thường.

Lên non tu học thì không! Đời này có rất nhiều cơ hội mà không tu, khi chết được thoải mái đi tu sao? Chừa chỗ cho người khác chứ? Hơn nữa, điều này tôi cũng đã nói với ông khi ông còn tại thế và nhắc đi nhắc lại nhiều lần nhưng chắc ông không hiểu hay không chịu hiểu. Nhiều lần ông buồn về chuyện gia đình và có hỏi tôi làm sao dẫn dắt được gia đình và người thân của mình. Tôi nói “đó là chuyện của bác sau này!” hay “yên tâm đi, bác sẽ lo chuyện đó!” Rồi ông lại tiếp “mình đã lớn tuổi, sợ sau này mình đi không ai dẫn dắt họ...” tôi vẫn khẳng định “yên tâm đi, bác sẽ lo mà!”... tôi đã gởi gắm và chỉ cái điểm kẹt của ông qua Thánh Danh của ông ta là phải quay lại cõi Thế này để lo cho xong....

Đi làm sao mà được đây khi một đồng cái kẹt do mình tạo ra vẫn còn ở đây? Tôi chỉ là người mở đường, mở hướng để giải chứ tôi không gánh nghiệp lực của chúng sanh. Ví dụ như chuyện của Phù Quốc Nhựt Tân cũng vậy, sau khi thọ ký cho người nhà và bạn bè của họ để cho họ có hướng tới rồi phải do họ gánh. Tôi đã nói với PQNT từ khi họ còn theo Pháp. Người ấy phải lo cho nhóm của họ. Sau này, PQNT tưởng là đã lôi kéo nhiều người bỏ đạo để theo nó, thực ra nó đang ôm cái nghiệp lực của người ta và phải tự đi trên con đường của mình. Bài học từ gia đình họ Phù đã được ghi rõ ràng ngay trước khi họ theo Pháp. Vì vậy, những gì họ làm thì họ phải trả, phải gỡ những thứ ấy ra, chứ không phải là Thầy!

Khi PQNT phản đạo, ông K. có nói với tôi:

- Ngay từ đầu tôi đã nhìn thấy tướng của thằng này không được rồi, tôi đã nói với Thầy. Nhưng thôi, Thầy cứ phải nó qua 1 bên, mặt nó, nó nói gì thì kệ nó, nó không làm gì được đâu!

Thế rồi ông NV Thái là người của ông K hướng dẫn vào pháp nay theo PQNT, rồi vợ chồng ông Thái đến tận nhà để lôi kéo ông. Cuối cùng thì ông xiêu lòng, hướng về những kẻ phản đạo. Bỏ đạo thì không phải dừng chân ở sự bỏ đạo mà có 1 tí hành động không đẹp, không hay trong đó,... ông cắt đứt mọi sự bằng hành động hơi quá đáng mà không cần coi lại tình nghĩa của ông và tôi bấy lâu nay như thế nào?

Cô Oanh, người của gia đình họ Phù có bỏ tiền đăng trên tờ báo về “tiên tri” của cô đại ý như “thế giới sẽ bị những trận thiên tai: Lụt lội, động đất, thiên tai, sấm sét, đói kém, bão tố, đói kém, bệnh tật...và thách thức ĐHLĐ có tiên tri được như cô không...”. Trước khi ông K rời bỏ Pháp Đạo cũng là lúc có lụt lội, ông nói: “Cô Oanh nói vậy mà rất đúng, bây giờ thì đang lụt lội nè!”. Tôi nghe cũng không trả lời chi cả, vì các thiên tai mà cô ấy kể

trên báo có chừa cái nào đâu? Cái nào cũng được kể mà thế giới lúc nào lại không có thiên tai hết ở chỗ này đến chỗ nọ? Khi người ta đã có ý riêng rồi thì chỉ ra hay giải thích để làm cái gì? Chừa lại cho họ cái dốt của họ để sau này họ học qua sự trả giá của cái dốt đó.

Trong tình đời, ông đối xử không đẹp, chỉ thêm hơn 1 năm nữa thôi để sống cho trọn 1 cái tình đời thôi cũng không được.

Trong các tài liệu của Việt Nam viết, trước năm 1975, là một nhà đại tư bản, ông thường la cà, kết thân với các công ty khác chủ yếu để làm tình báo thương nghiệp để “chơi” người ta,... điều đó đúng hay không thì không có chi chứng minh cả nhưng sau này, trong phần đạo, sau khi đã thọ pháp VVQN rồi, ông vẫn đi vào các pháp, cũng theo pháp của họ rồi thấy được thì lôi kéo người của họ, hoặc dẫn dụ người một cách không chính đáng. Sự dẫn dắt của ông không phải là giới thiệu Pháp Môn mà là sự lôi kéo... Ông Thái là 1 trong những người mà ông K dẫn dụ ngày xưa từ một Pháp Đạo khác. Nay thì ông phải trả cái quả của cận tử nghiệp, không được cất giậy oan nghiệt, do chính những người ông kéo nay họ kéo lại ông.

Những ai đọc những dòng này cũng nên ghi nhận để làm vốn sống trong đời. Các vị hãy quan sát chung quanh mình, xem người nào thường dùng chiêu bài này, chiêu bài nọ để lôi kéo, hù dọa, cưỡng bức người khác nhất là phần đạo đức và tâm linh. Hãy xem cho thật kỹ cuộc sống và cái chết của họ để rút ra bài học kinh nghiệm.

Chỉ có ba của anh Tr. là người thân của ông trong nhóm này được Ân lành có được qua quá trình ông K đến với Đạo. Ba của anh Tr. cũng là người duy nhất mà tôi thấy xứng đáng nhất, có đầy đủ đức hạnh nhất trong tất cả những bệnh nhân ung thư mà tôi gặp từ trước cho đến nay. Vì vậy, sự hưởng mọi Ân lành đều do chính con người tạo ra là chính.

Chỉ tiếc cho ông, một phẩm sắc nhưng ông không được đưa tiền như cương vị của một phẩm sắc. Nay thì chờ đợi, và ... như tất cả mọi chúng sanh bình thường khác...